

ност за буквално разчитане на смисъла), но и сочат към значения отвъд картографията на знаците.

У най-късния Яворов (1910 г.) изключително натоварената със символични стойности тема *възход на любимата – ранено сърце* е вече пределно абстрахирана. (Всъщност при твърдения от подобен тип – за повторна поява на характерни образи и мотиви, доведени до пределно изчистена абстрактност у късния поет – се озоваваме пред прекалено сложен проблем: може ли засилената абстракция на поетическия „почерк“ да се смята тъждествена на по-висока степен на символичност и дали проявите на автореминисцентност на все по-високо и високо ниво непременно са равносилни на ускорена символизация на поетическия език и дали тези две особености, присъщи на Яворовия поетически изказ, не се взаимопорядат и обуславят?) Става дума за непубликуваното приживе на Яворов стихотворение „Невинност свята – орхидея...“ (1910), в което лирическото пространство е вертикализирано по начин, аналогичен на вертикализацията във „Възход“:

2) *Невинност свята – орхидея*
на звездни самоти...

Иди, мечта, иди при нея, –
идете, хиляди мечти!

.....
И там – смирени монахини

с наведени очи –
богослужете дни, години...

.....
На макът кървав цветовете
остават в моето сърце!

1) *Ни облак в пламнал*
небосвод
за миг да те притули.

Това си ти, това си ти,
огряла –
на туй сърце, на тез гърди
изкърпана в кръвта.

И не смея
пред твоя гордия възход
миг поглед да открива...
(„Възход“, 1906)

(„Невинност свята“, 1910)